

Ὁμιλία εἰς τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν.

Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς

Ποτέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶχε λιγώτερο Θεό μέσα του ὁ ἄνθρωπος ἀπό σήμερα. Ποτέ λιγώτερος Θεός ἀπό σήμερα. Σήμερα ὁ διάβολος “σαρκώθηκε” μέσα στόν ἄνθρωπο, γιά νά ἀποσαρκώσει τόν Θεάνθρωπο. Σήμερα ὅλο τό κακό μπήκε στό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά ἀποδιώξει τόν Θεό ἀπό τό σῶμα. Σήμερα ὅλος ὁ Ἄδης μεταφέρθηκε στήν γῆ.

Ποιός νά θυμᾶται ὅτι ἡ γῆ κάποτε ἦταν παράδεισος; Ἡ σημερινή πτώσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη ἀπό τήν πρώτη πτώσι [τοῦ Ἀδάμ]. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἀποστάτησε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά σήμερα ἐσταύρωσε τόν Θεό, σκότωσε τόν Θεό. Ἄνθρωπε, πῶς ἀλλοιῶς νά σέ ὀνομάσω παρά διάβολο; Μά καί αὐτό εἶναι ὕβρις γιά τόν διάβολο. Ὁ διάβολος ποτέ δέν ὑπῆρξε τόσο κακός, τόσο ἔντεχνα κακός ὅπως ὁ ἄνθρωπος. Ὁ Κύριος κατέβηκε καί στόν Ἄδη, μά ἐκεῖ δέν τόν ἐσταύρωσαν. Ἐμεῖς ὅμως τόν ἐσταυρώσαμε! Δέν εἶναι λοιπόν οἱ ἄνθρωποι χειρότεροι ἀπό τόν διάβολο; Δέν εἶναι ἡ γῆ χειρότερος Ἄδης ἀπό τόν Ἄδη; Ἀπό τόν Ἄδη δέν ἔδιωξαν τόν Χριστό, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι σήμερα τόν ἔδιωξαν ἀπό τήν γῆ, τόν ἔδιωξαν ἀπό τό σῶμα τους, ἀπό τήν ψυχή, ἀπό τήν πόλι τους...

Στά κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου, ἀδελφοί, κουλουριάσθηκε σάν φίδι ἓνα πονηρό ἐρώτημα καί χαιρέκακα μέ ἐρωτᾶ: Ὑπῆρξε ἄραγε ποτέ καλός ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ μπόρεσε νά σταυρώσῃ τόν Χριστό;

Ἔσύ [ὁ οὐμανιστής] πιστεύεις στόν ἄνθρωπο. Καυχιέσαι γι' αὐτόν. Τοῦ δίνεις μεγάλη ἀξία; Ὡ...! κοίταξε τόν ἄνθρωπο, κοίταξέ τον τήν Μεγάλη Παρασκευή, κοίταξέ τον πῶς σκοτώνει τόν Θεάνθρωπο καί πές μου, ἀκόμη τοῦ δίνεις μεγάλη ἀξία; Δέν αἰσθάνεσαι ντροπή πού εἶσαι ἄνθρωπος; Δέν βλέπεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι χειρότερος ἀπό τόν διάβολο;

Ξεχᾶστε ὅλες τίς ἡμέρες πρὶν καί μετὰ τήν Μεγάλη Παρασκευή, δεῖτε τόν ἄνθρωπο στό πλαίσιο τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς. Δέν σᾶς φαίνεται ὁ ἄνθρωπος ἢ συμπύκνωσις ὄλων τῶν κακῶν, ὄλων τῶν πειρασμῶν, ὄλων τῶν ἀθλιότητων; Δέν δείχνει σήμερα ὁ ἄνθρωπος ὅτι ἢ γῆ ἀποτρελάθηκε; Δέν ἀπέδειξε σήμερα ὁ ἄνθρωπος ὅτι, σκοτώνοντας τόν Θεάνθρωπο εἶναι σ' ἀλήθεια ἢ παραφροσύνη τῆς γῆς;

Καί ἢ Μέλλουσα Κρίσις δέν θά εἶναι, ἀδελφοί, φοβερώτερη ἀπό τήν Μεγάλη Παρασκευή; δέν θά εἶναι. Ἀναμφίβολα θά εἶναι λιγώτερο φοβερή, διότι τότε ὁ Θεός θά κρίνῃ τόν ἄνθρωπο, ἐνῶ σήμερα ὁ ἄνθρωπος κρίνει τόν Θεό. Σήμερα εἶναι ἢ Φοβερά Καταδίκη τοῦ Θεοῦ; Τόν καταδικάζει ὁ ἄνθρωπος. Σήμερα ὁ ἄνθρωπος ὀρίζει ὅτι ὁ Θεός ἀξίζει τριάκοντα ἀργύρια. Ὁ Χριστός τριάκοντα ἀργύρια! Καί εἶναι τάχα ἢ τελευταία φορά; Μήπως ὁ Ἰούδας εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπό ἐμᾶς πού ἀποτίμησε τόν Χριστό τριάκοντα ἀργύρια;

Σήμερα ὁ ἄνθρωπος κατεδίκασε τόν Θεό σέ θάνατο. Αὐτή εἶναι ἢ μεγαλύτερη ἀνταρσία στόν οὐρανό καί στήν γῆ. Αὐτή εἶναι ἢ μεγαλύτερη ἀμαρτία στόν οὐρανό καί στήν γῆ. Οὔτε οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι δέν τό ἔκαναν αὐτό. Σήμερα ὠλοκληρώθηκε ἢ Φοβερά Δίκη κατά τοῦ Θεοῦ. Ποτέ δέν ὑπῆρξε πιά ἀθῶος κατάδικος. Ποτέ ὁ κόσμος δέν εἶδε πιά παράλογο δικαστή.

Περιγελᾶται σήμερα ὁ Θεός χειρότερα ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Ὁ «παγγέλαστος Ἄδης» μπῆκε σήμερα στόν ἄνθρωπο καί περιγέλασε τόν Θεό καί κάθε τι τό θεϊκό. Περιγελᾶται σήμερα Ἐκεῖνος πού δέν ἐγέλασε ποτέ. Λένε πῶς ὁ Κύριος ποτέ δέν ἐγέλασε, ἐνῶ συχνά τόν ἔβλεπαν νά κλαίει. Ὀνειδίζεται σήμερα Ἐκεῖνος πού ἦρθε νά μᾶς δοξάσῃ. Βασανίζεται σήμερα Ἐκεῖνος πού ἦρθε νά μᾶς λυτρώσῃ ἀπό τά βάσανα. Παραδίδεται σήμερα σέ θάνατο Ἐκεῖνος πού ἔφερε τήν Αἰώνιο Ζωή.

Ἄνθρωπε! ὑπάρχει τέλος στόν παραλογισμό σου; τέρμα στήν πτώση σου;

Σέ Ἐκεῖνον πού μᾶς ἐδώρισε τήν αἰώνια δόξα, ἀντιπροσφέραμε τόν Σταυρό, τό πιό εἰδεχθές ἀντίδωρο. Ἐσύ ὁ λεπρός, γι' αὐτό τοῦ δωρίζεις τόν Σταυρό, ἐπειδή σέ ἐκαθάρισε ἀπό τήν λέπρα; Ἐσύ ὁ τυφλός, γι' αὐτό σοῦ ἄνοιξε τούς ὀφθαλμούς, γιά νά χεις μάτια νά φτιάξης τόν Σταυρό καί νά Τόν σταυρώσης ἐπάνω σ' Αὐτόν. Ἐσύ ὁ νεκρός, γι' αὐτό σέ ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, γιά νά τόν στείλῃς στόν τάφο; Μέ χαρᾶς εὐαγγέλια ἐγλύκανε ὁ Γλυκύτατος Ἰησοῦς τό πικρό μυστήριο τῆς ζωῆς μας, ἀδελφοί, καί ἐμεῖς ἀντί αὐτῶν τοῦ προσφέρουμε τέτοια πίκρα;

«Λαέ μου, τί ἐποίησά σοι, καί τί μοι ἀνταπέδωκας;»

Ἡ Μεγάλη Παρασκευή εἶναι ἡ ντροπή μας, ἀδελφοί, τό ὄνειδος καί ἡ ἀποτυχία μας. Κατά κάποιον τρόπο στόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη ἔχει μερίδιο ἡ ψυχή ὅλων μας. Ἄν δέν ἦταν ἔτσι, θά ἤμασταν ἀναμάρτητοι. Διά τοῦ Ἰούδα ὅλοι μας πέσαμε, ὅλοι μας προδώσαμε τόν Χριστό, ὅλοι μας καταλιμπάνουμε τόν Χριστό καί παραλαμβάνουμε τόν διάβολο, ἐναγκαλιζόμεθα τόν σατανᾶ. Naί, τόν σατανᾶ. Γιατί στό ἱερό Εὐαγγέλιο γράφει: «καί μετά τό ψωμίον τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον [τόν Ἰούδα] ὁ σατανᾶς» (Ἰω. ιγ' 27). Μετά ἀπό ποιό ψωμί; Μετά ἀπό ἐκεῖνο πού τοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός· μετά πού Κοινώνησε· μετά πού πῆρε τόν Χριστό. Ἄχ, ὑπάρχει μεγαλύτερη πτώσις, μεγαλύτερη φρίκη;

ὦ φιλαργυρία, ἐσύ πρόδωσες τόν Χριστό! Ἐσύ καί σήμερα τόν προδίδεις. Τόν Ἰούδα, πού ἦταν μαθητής τοῦ Χριστοῦ, πού ἐπί τρία χρόνια ἦταν μαζί Του, πού ἦταν παρών σέ ὅλα τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ, πού στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ καθάριζε λεπρούς, θεράπευε ἀρρώστους, ἀνάστανε νεκρούς, ἔδιωχνε ἀκάθαρτα πνεύματα, αὐτόν τόν Ἰούδα ἡ φιλαργυρία τόν ἔκανε προδότη καί Χριστοκτόνο. Πῶς λοιπόν νά μή κάνῃ καί μένα καί σένα προδότη καί Χριστοκτόνο, ἐμένα πού δέν εἶδα ἐπί τρία χρόνια τόν Θεό ἐν σαρκί, πού δέν λεπρούς ἐκαθάρισα στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, οὔτε ἀσθενεῖς ἐθεράπευσα οὔτε νεκρούς ἀνέστησα; Ὁ Ἰούδας τόσον καιρό ἦταν μαζί μέ Ἐκεῖνον πού δέν εἶχε ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνῃ, μαζί μέ Ἐκεῖνον πού καί μέ ἔργα καί μέ λόγια ἐδίδαξε πῶς δέν πρέπει νά ἔχουμε πάνω μας οὔτε ἄργυρο οὔτε χρυσό. Ἐνῶ ἐγώ; Ἐνῶ ἐσύ; Δέν ξέρεις νά χαίρεσαι μέ τήν φτώχεια, ἀδελφέ, νά εἶσαι χαρούμενος μέ τήν φτώχεια; Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου πῶς εἶσαι ὑποψήφιος Ἰούδας. Μή ρωτᾶς: «μή τι ἐγώ Κύριε;», διότι ἀναμφίβολα θά ἀκούσης τήν ἀπάντησι: ναί, «σύ εἶπας». Λαχταρᾶς τά πλοῦτη; Ἄναψε μέσα σου ἐπιθυμία γιά

χρήματα; Νά ξέρεις ὅτι μέσα σου κυοφορεῖται ὁ Ἰούδας. Φίλε μου καί ἀδελφέ μου, μή ξεχνᾷς σέ ὅλη σου τήν ζωή: ἡ φιλαργυρία σταύρωσε τόν Χριστό, σκότωσε τόν Θεό· ἡ φιλαργυρία ἔκανε τόν μαθητή τοῦ Χριστοῦ ἐχθρό τοῦ Χριστοῦ, φονιά τοῦ Χριστοῦ. Καί ὄχι μόνο αὐτό: ἡ ἴδια σκότωσε καί τόν Ἰούδα. Ἡ φιλαργυρία ἔχει ἐκεῖνο τό καταραμένο ἰδίωμα, νά κάνει τόν ἄνθρωπο ὄχι μόνο Χριστοκτόνο ἀλλά καί αὐτοκτόνο. Αὐτή σκοτώνει πρῶτα μέσα στήν ἀνθρώπινη ψυχή τόν Θεό καί ὕστερα σκοτώνει τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο.

Ὁ θάνατος εἶναι φοβερό μυστήριο, ἀδελφοί. Πιό φοβερό ὅμως εἶναι νά παραδίδουν οἱ ἄνθρωποι τόν Θεό σέ θάνατο καί νά ἐπιθυμοῦν νά τόν ἐξαφανίσουν ἐντελῶς. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν φοβεροί γιά τόν Θεό, γιατί βασανίζουν τόν Θεό ὅπως κανεῖς ποτέ δέν Τόν βασάνισε· φτύνουν τόν Θεό ὅπως κανεῖς ποτέ δέν τόν ἔφτυσε· σκοτώνουν τόν Θεό ὅπως κανεῖς ποτέ δέν τόν ἐσκότωσε. «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία»! Κανεῖς νά μή καυχιέται γιά τόν ἄνθρωπο, κανεῖς νά μή καυχιέται γιά τήν ἀνθρωπότητα, διότι ἰδού! ἡ ἀνθρωπότης δέν ἀνέχεται τόν Θεό ἀνάμεσά της· τόν παραδίδει σέ θάνατο. Τί νά καυχηθῆς γιά μιά τέτοια ἀνθρωπότητα; Κανεῖς νά μή καυχιέται γιά τόν οὐμανισμό, γιατί εἶναι μόνο σατανισμός, σατανισμός, σατανισμός...

Σήμερα ὄχι δαίμονες, ὄχι θηρία, ὄχι τσακάλια, ἀλλά ἄνθρωποι ἐπλεξαν ἀκάνθινο στεφάνι καί τό φόρεσαν στήν κεφαλή τοῦ Χριστοῦ. Μέ ἀκάνθινο στεφάνι στολίζουν Ἐκεῖνον πού ἐστόλισε τόν ἄνθρωπο μέ ἀθανασία. Ἀκάνθινο στεφάνι πλέκει ἡ ἀνθρωπότης γύρω ἀπό τήν κεφαλή Ἐκείνου πού περιέβαλλε τήν γῆ μέ στεφάνι ἀπό ἀστέρια! Ἀκάνθινο στεφάνι πλέκουμε γιά τόν Χριστό, καί ἐγώ καί ἐσύ φίλε, ἂν εἶμαι φιλάργυρος, ἂν εἶμαι πόρνος, ἂν εἶμαι μοιχός, ἂν εἶμαι βλάσφημος, ἂν εἶμαι συκοφάντης, ἂν εἶμαι κατάλαλος, ἂν εἶμαι μέθυσος, ἂν εἶμαι ἀνελεήμων, ἂν εἶμαι θυμώδης, ἂν κάνω ἀμαρτωλές σκέψεις, ἂν ἔχω ἀκάθαρτα αἰσθήματα, ἂν δέν ἔχω πίστι, ἂν δέν ἔχω ἀγάπη. Κάθε μου ἀμαρτία, κάθε μας ἀμαρτία, εἶναι ἀγκάθι στό καταραμένο στεφάνι πού ἡ παραλογισμένη ἀνθρωπότητα πλέκει ἀδιάκοπα γύρω ἀπό τήν κεφαλή τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος βασανίζει τόν Θεό πιό ἀνοικτίρμονα καί ἀπό τόν διάβολο. Δέν τό πιστεύετε; Ἀκοῦστε τί λέει ἕνας αὐτόπτης: «τότε ἐνέπτυσαν εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ» (Ματθ. κστ' 67), στό ἐξαίσιο καί ὠραιότατο Πρόσωπό Του... Κύριε, πῶς τά χεῖλη τους δέν γέμισαν λέπρα καί πληγές; Ἀσφαλῶς, γιά νά διδαχθοῦμε ἐμεῖς τήν ὑπομονή καί τήν

πραότητα. "Εφτυσαν σ' εκείνο τό θαυμαστό, τό γλυκύ Πρόσωπο, τό όποιο άξίζει πιό πολύ άπ' όλους τούς γαλαξίες, άπ' όλες τίς μακαριότητες. Τί λέγω; Μάλιστα! περισσότερο άπό όλες τίς μακαριότητες, διότι σ' αυτό τό πρᾶο Πρόσωπο ύπάρχει όλη ή αιώνια θεότης, όλη ή αιώνια χαρά... "Εφτυσαν σ' εκείνο τό φωτεινό Πρόσωπο, μπροστά στό όποιο ή θάλασσα γαλήνεψε· σ' εκείνο τό Πρόσωπο πού ειρήνευσε ταραγμένες ψυχές και χορήγησε σέ όλους τήν άνάπασι.

Και σεΐς πλέκετε έγκώμια στόν άνθρωπο; "Ω, χαμηλώστε τούς τόνους ουτιδανοί... σκουλήκια! Κανείς και τίποτα δέν πρέπει νά ντρέπεται τόσο, όσο ο άνθρωπος, οΰτε οί δαίμονες, οΰτε τά θηρία, οΰτε τά κτήνη... Οί άνθρωποι φτύνουν τόν Θεό! Ύπάρχει πιό φοβερό άπό αυτό; Οί άνθρωποι σκοτώνουν τόν Θεό. Ύπάρχει πιό σατανικό άπό αυτό; Άδελφοί, άν δέν ύπάρχει κόλασις, έπρεπε νά έπινοήσουμε μία για τούς ανθρώπους, ναι για τούς ανθρώπους...

Έκείνον, τόν Δημιουργό και Σωτήρα, τόν φτύνουν και τόν φονεύουν, ένω Έκείνος ταπεινά και σιωπηλά τά ύπομένει όλα. Ποιά δικαιολογία έχεις έσύ πού σέ κάθε ύβρι ανταποδίδεις ύβρι, σέ κάθε κακό κακό, στό μίσος μίσος; "Όταν ανταποκρίνεσαι μέ κακία στην κακία, φτύνεις τόν Δεσπότη Χριστό· όταν μισής αυτούς πού σέ μισοΰν, φονεύεις τόν Χριστό και τόν βασανίζεις· όταν ύβρίζης αυτούς πού σέ ύβρίζουν, έξευτελίζεις τόν Χριστό, άφοϋ Έκείνος δέν έκανε τό ίδιο.

Παρέδωκε ο Πιλάτος τόν πρᾶο Κύριο, ίνα σταυρωθῆ (Ιω. ιθ' 16). Οί άνθρωποι τόν οδηγοΰν άπό τελώνιο σέ τελώνιο, άπό βάσανο σέ βάσανο, άπό χλεύη σέ χλεύη. Και τόν έχλευασμένο Θεό τόν σταυρώνουν, τόν καρφώνουν στόν Σταυρό.

Καρφιά έμπήγετε στά χέρια τοϋ Χριστοϋ, στά χέρια πού τόσους άρρώστους έθεράπευσαν, τόσους λεπρούς έκαθάρισαν, τόσους νεκρούς άνέστησαν; Πώς νά σιωπήσουν τά χείλη πού μίλησαν όπως κανείς ποτέ άλλος άνθρωπος; Ίάειρε, ποϋ είσαι; Λάζαρε, ποϋ είσαι; Χήρα τῆς Ναΐν, ποϋ είσαι νά υπερασπισθῆς τόν δικό σου και δικό μου Κύριο; Σταυρώνετε [άνθρωποι] Έκείνον, τήν έλπίδα τών άπηλπισμένων, τήν παρηγορία τών άπαρακλήτων, τόν όφθαλμό τών τυφλών, τό οϋς τών κωφών, τήν άνάστασι τών νεκρών; Καρφιά έμπήγετε σέ εκείνα τά άγια πόδια, πού έφεραν τήν ειρήνη, πού έφεραν τό εύαγγέλιο, πού περιεπάτησαν στην θάλασσα σαν νᾶταν ξηρά, πού έτρεξαν σέ όλους τούς άρρώστους, στόν νεκρό Λάζαρο, στόν δαιμονισμένο τών Γαδαρηνών;

Σταυρωμένος Θεός. Ίκανοποιηθήκατε θεομάχοι; χαρήκατε θεοκτόνοι; Τί νομίζετε πώς εἶναι ὁ Χριστός πάνω στόν Σταυρό; Ἄπατεώνας; ἀδύναμος; σκανδαλοποιός; «Ὁ καταλύων τόν ναόν καί ἐν τρισίν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν, εἰ υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, καί κατάβηθι ἀπό τοῦ σταυροῦ» (Ματθ. κζ' 40).

Τί ὅμως σκέπτεται ὁ Κύριος ἐπί τοῦ Σταυροῦ γιά τούς ἀνθρώπους πού εἶναι κάτω ἀπό τόν Σταυρό; Ἐκεῖνο πού μόνο ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς πραότητος μπορεῖ νά σκέπτεται: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι!» (Μάρκ. κγ' 34).

Πραγματικά, δέν ξέρουν τί κάνουν στόν σεσαρκωμένο Θεό.

Πηγή : <https://www.imsn.gr/>